

Μηνύματα ανατροπής από τις κάλπες των εκπαιδευτικών

Του **Ελισαίου Φάκαρου**

Αυτή την περίοδο πολλά εκπαιδευτικά σωματεία έκαναν ή κάνουν τις εκλογές τους για την ανάδειξη νέων διοικητικών συμβουλίων. Οι εκλογές έρχονται να αποτυπώσουν τους συσχετισμούς ύστερα από δύο δύσκολα χρόνια, με κλειστά σχολεία, πολλές εκπαιδευτικές αντιμεταρρυθμίσεις, αλλά και σημαντικές αντιστάσεις από την πλευρά των εκπαιδευτικών. Δεδομένου ότι το Υπουργείο έχει αναγάγει τον εκπαιδευτικό συνδικαλισμό σε νούμερο ένα εχθρό του, οι εκλογές έγιναν χωρίς την άδειά του, με συνελεύσεις και κάλπες εκτός ωραρίου και με συνέπεια τη μεγάλη αποχή σε κάποιες περιπτώσεις.

Τα αποτελέσματα για κάθε παράταξη είναι ανάλογα με το τι έπραξε στην μάχη της αξιολόγησης. Προφανώς τις μεγαλύτερες απώλειες είχε η κυβερνητική ΔΑΚΕ. Χαμένες είναι και οι δυνάμεις του ΠΑΣΟΚ και λιγότερο αυτές του ΣΥΡΙΖΑ. Στον αντίποδα, οι δυνάμεις της Αριστεράς, Παρεμβάσεις και ΠΑΜΕ, αύξησαν τις δυνάμεις τους. Ενδιαφέρον έχει τι συνέβη στα «ντέρμπι» μεταξύ τους. Σε συλλόγους που οι Παρεμβάσεις κράτησαν τη θέση για απεργία-αποχή, αύξησαν τις δυνάμεις τους. Αντίθετα, στους συλλόγους όπου οι Παρεμβάσεις υιοθέτησαν τα ενιαία κείμενα, έχασαν σε σχέση με το ΠΑΜΕ.

Οι εκλογές στον «Αριστοτέλη»

Ενδεικτικό για συμπεράσματα είναι το τι συνέβη στις εκλογές στον σύλλογο «Αριστοτέλης», από τους μεγαλύτερους εκπαιδευτικούς συλλόγους στην Αττική και έναν από αυτούς που δίνουν τον τόνο στις εκπαιδευτικές κινητοποιήσεις. Εκεί παρεμβαίνουν -εκτός του ΣΥΡΙΖΑ- όλες οι παρατάξεις. Στις φετινές εκλογές η παράταξή μας Πρωτοβουλία Ανεξαρτήτων Εκπαιδευτικών συμμάχησε εκλογικά με τις Παρεμβάσεις. Κοινός

τόπος αυτής της συμμαχίας ήταν/είναι η διάθεση για τη συνέχιση της μάχης ενάντια στην αξιολόγηση με κυρίαρχο όπλο την απεργία-αποχή που είναι και θέση του συλλόγου μας. Οι δύο δυνάμεις είχαν κατέβει ξεχωριστά το 2019 και είχαν λάβει αθροιστικά το 44%. Στις τωρινές εκλογές έφτασαν μαζί το 60% παίρνοντας την αυτοδυναμία. Το ΠΑΜΕ αύξησε τα ποσοστά του και διατήρησε τις δύο έδρες στο Δ.Σ., η ΔΑΚΕ από 20% κατρακύλησε στο 8%, ενώ απώλειες είχαν και οι δυνάμεις του ΠΑΣΟΚ.

Η εξήγηση των αποτελεσμάτων είναι ότι οι δύο παρατάξεις από την αρχή της σχολικής χρονιάς τάχθηκαν με την επιτροπή αγώνα που όργωσε όλα τα σχολεία του συλλόγου στηρίζοντας τους συναδέλφους όπου χρειαζόταν. Όταν η ΔΟΕ αποτραβήχτηκε από τη μάχη μέσω της υιοθέτησης των ενιαίων κειμένων, η Πρωτοβουλία και οι Παρεμβάσεις ήταν οι δυνάμεις που υποστήριξαν αταλάντευτα την απεργία-αποχή ως θέση του συλλόγου. Αυτή η αγωνιστική συνέπεια ήταν που αναγνωρίστηκε και ανταμείφθηκε από τους συναδέλφους και έδωσε εντέλει την πρωτιά.

Υπάρχουν λόγοι αισιοδοξίας;

Οι συνθήκες είναι τέτοιες ώστε να δικαιολογούν την ύπαρξη αισιοδοξίας στις δυνάμεις της εκπαιδευτικής Αριστεράς; Ναι, αρκεί να λάβει υπόψη της δύο πράγματα:

Πρώτο: Οι εκπαιδευτικοί και των δυο βαθμίδων που κατέβηκαν κατά δεκάδες χιλιάδες στην απεργία της 11ης Οκτώβριο και δήλωσαν απεργία-αποχή σε ποσοστά άνω του 75% έχουν βγάλει τα συμπεράσματά τους· γνωρίζουν ότι πίσω από τη μεγάλη μάχη κατά της αξιολόγησης βρίσκεται η μάχη για την υπεράσπιση της δημόσιας εκπαίδευσης στο σύνολό της. Αντιλαμβάνεται ότι η πολιτική της Κεραμέως και της κυβέρνησης που εκπροσωπεί είναι ένας νεοφιλελεύθερος οδοστρωτήρας. Γι' αυτό, οι εκπαιδευτικοί, όταν τους δίνονται εργαλεία μάχης, τα αξιοποιούν.

Δεύτερο: Η συγκεκριμένη ηγεσία του υπουργείου Παιδείας εκτός

από την δεδηλωμένη εχθρότητά της στον μάχιμο εκπαιδευτικό συνδικαλισμό, είχε αποφασίσει ότι δεν της είναι απαραίτητος ούτε ο συμβιβασμένος. Αυτό το έκανε πράξη με την εμμονή της στις ηλεκτρονικές εκλογές και στην συνέχεια με τον διορισμό όλων των μελών των υπηρεσιακών συμβουλίων. Χωρίς τη δυνατότητα μικρο-ρουσφετιών και επιρροής στο υπουργείο, η ΔΑΚΕ και οι λοιπές συμβιβασμένες δυνάμεις δεν έχουν λόγο ύπαρξης.

Αυτός ο φόβος, ότι ο κόσμος είναι οργισμένος, θα κάνει τις συμβιβασμένες ηγεσίες το επόμενο διάστημα να μην πάρουν καμία πρωτοβουλία και να αρνηθούν κι όσες εκλογικές διαδικασίες μπορούν. Οι συνδικαλιστές της ΝΔ, του ΠΑΣΟΚ και του ΣΥΡΙΖΑ προτιμούν να διοριστούν από το δικαστήριο τα διοικητικά συμβούλια των ομοσπονδιών παρά να μπουκ στον κίνδυνο να τα χάσουν από την Αριστερά.

Η εκπαιδευτική Αριστερά

Η εκπαιδευτική Αριστερά έχει έναν σκόπελο μπροστά της: τον νόμο Χατζηδάκη και τις δυσκολίες που αυτός φέρνει στη λειτουργία των σωματείων. Έχει όμως και μία πρόκληση: την αλλαγή των συσχετισμών στα σωματεία και κατ' επέκταση στις ομοσπονδίες.

Γι' αυτό, η αντιπαράθεση με το υπουργείο θα πρέπει να είναι στην κορυφή των προτεραιοτήτων, με τη συνέχιση της απεργίας-εποχής από όσο το δυνατόν περισσότερα σωματεία, έως ότου γίνει ξανά θέση των ομοσπονδιών, με συντονισμό με τα υπόλοιπα κομμάτια της εκπαίδευσης και βέβαια με απεργιακό σχεδιασμό.